

J. Tiesema

De komst van de Heer

De vertroosting door Paulus

1 Tess. 1:9, 10; 4:17, 18; Openb. 3:10

Inleiding

Voor we over dit hoogst belangrijke onderwerp enige gedachten op schrijven, wensen we enkele algemene opmerkingen te maken.

Wat is de komst van de Heer Jezus voor de gelovige?

Zijn enige hoop in betrekking tot de toekomst. Een hoop, die steeds verblijd, en niet nalaat, een heiligende invloed uit te oefenen op het praktische leven. Daarom is deze hoop van de grootste betekenis om voor God vrucht te dragen.

In de evangeliën wordt ons de komst van Christus in het vlees meegedeeld met het oog op het werk van de Verlossing. Aan het kruis heeft Hij alles volbracht, wat voor de arme zondaar nodig was. Nu is Christus in de hemel. En vanuit de hemel zal hij terugkomen. We kunnen dit zijn tweede komst noemen.

'*De tweede keer,*' zo lezen we in Hebr. 9:28, zal hij 'zonder zonde verschijnen tot behoudenis aan hen, die hem verwachten'. 'Eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de *zonde af te schaffen* door het slachtoffer van Zichzelf' (vs. 27), zal hij *straks* komen om niet meer te sterven, niets meer met de zonde te doen te hebben. Hij komt tot *behoudenis* en tot *oordeel*. Die tweede komst heeft dus *twee zijden*. En de Schrift maakt daar duidelijk onderscheid tussen. Het is *één* komst; evenwel door een zekere tijdruimte gesplitst in *de komst voor de Zijnen* en

die met de Zijnen. Voor de Zijnen komt Hij tot behoudenis. Met de Zijnen tot oorlog en om te oordelen. Jezus zal voor de Zijnen komen, maar niet op deze aarde.

Hij komt in de lucht

Die ontslapen zijn, komen allereerst tot Hem. De levenden worden veranderd in een punt van de tijd, in een ogenblik. Alle heiligen gaan Jezus tegemoet in de lucht (Zie 1 Kor. 15:51, 54 en 1 Tess. 4:15, 18). We zouden dit de *'hemelse'* zijde van Jezus' tweede komst kunnen noemen.

Met de Zijnen komt de Heer Jezus terug op deze aarde

De heiligen (alle heiligen vanaf Adam tot op de laatste, die toegevoegd wordt aan de Gemeente, de Bruid van Christus) worden met Jezus openbaar in heerlijkheid. Zowel in Zijn Koninkrijk als in de eeuwigheid. Zij leven en heersen met Hem.

De Heer Jezus komt dan op deze aarde om oorlog te voeren

Maar dat niet alleen. Hij zal dan de volkomen zegepraal behalen en daarna tot oordeel zich zetten, waarna de eeuwige toestand zal beginnen. Men bepaalt zijn aandacht bij wat we omtrent deze *'aardse'* zijde van Jezus' komst lezen in Openb. 19 en 20; 2 Tess. 1:7, 20; Matt. 25:31-46 en 1 Kor. 6:2.

Welk een heerlijke gedachte voor de ware gelovigen, dat ze altijd met de Heer zijn zullen

Alles zullen ze *zien*, wat de Heer Jezus bij zijn tweede komst op deze aarde doen zal. Zij *volgen* Hem; *verlaten Hem nooit meer*; *worde met Hem in heerlijkheid openbaar*. Ja, de Heer Jezus zal worden *bewonderd* in Zijn heiligen, en verheerlijkt in allen, die in Hem geloofd hebben (2 Tess. 1:10). Geliefde broeder of zuster! Denkt u een ogenblik hierover na.

U, die door genade in de Heiland hebt mogen geloven, u hebt geen oordeel of gericht te vrezen. Het oordeel droeg onze Heer, toen Hij stierf aan het vloekhout. Wat is onze toekomst? Verheerlijkt te worden.

Maar wij wijken af van het onderwerp. Nog een enkele opmerking. Het is van groot belang op de bewoordingen van de Schrift te letten met betrekking tot ons onderwerp. Er is sprake van *'de komst van de Heer,'* die genoemd wordt *'de gelukkige hoop'* (1 Tess. 4:15; Titus 2:13). Dit is de komst *voor* de gelovigen.

Maar we lezen ook van:

- *'Zijn verschijning'* (2 Tim. 4:1,8);
- de *'verschijning van de heerlijkheid'* (Titus 2:13);

- 'de verschijning van Zijn komst' (2 Tess. 2:8);
- 'de openbaring van onze Heer Jezus Christus';
- 'de komst van de Zoon des mensen' (Markus 13:26).

We halen nu niet alle plaatsen aan. Er zijn er nog meer. Wie ze leest in het verband (en we moedigen u aan om de diverse de genoemde plaatsen op te zoeken en in de Bijbel na te lezen), zal opmerken, dat er in al die plaatsen sprake is van dezelfde komst van de Heer. Zijn tweede komst, die *in betrekking tot de aarde*.

1. Het kenmerk van de Christen

'Tot God bekeerd, om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten' (1 Tess. 1:9, 10).

Wat kenmerkt mij als *Christen*? Waardoor ben ik onderscheiden van een *heiden*? Waardoor van een *Jood*? In Jeremia worden ons de heidenen voorgesteld als verzonken in afgoderij en beeldendienst. We lezen daar: 'Want de gebruiken van die volken zijn onzinnig: het is immers een stuk hout (...) Met zilver en met goud maken ze het mooi (...) bespottelijk werk, ten tijde van hun vergelding zullen zij vergaan' (Jer. 10:3, 4, 15). Voor een leugen zonder geest, voor goden, die de hemel en de aarde *niet* gemaakt hebben, buigen de heidenen zich neer.

Dit deden de gelovigen te Tessalonika ook, toen zij nog niet bekend waren met het heerlijk evangelie van de zaligheid.

Maar zij hebben het Woord van het evangelie aangenomen. Het was hun door Paulus 'in de Heilige Geest en zeer volle verzekerdheid' gepredikt. Zij hadden de afgoden de rug toegekeerd en zich bekeerd tot de levenden en waarachtige God. Hem zouden ze dienen. Niet langer de afgoden.

Wat lezen we in Jeremia 23:10? *De Here God is de Waarheid, Hij is de levende God en een eeuwig Koning*. Hij is Israëls God. Voor Hem, die heerlijke God, de levende God, buigt Israël zich neer. Waren dan de bekeerde Tessalonikers op het terrein der Joden overgebracht? *Met* de Joden riepen zij nu *één* God aan. Een toch waren de gelovigen te Tessalonika geen Joden geworden. Wat onderscheidde hen van Israël?

Zij verwachtten de Zoon van God uit de Hemelen! Dat doet een Jood niet. Hij veracht Jezus! En we zien hierdoor, dat we als Christenen van elke heiden onderscheiden worden door de dienst aan de levende en waarachtige God; en van Israëls verblinde zonen door de verwachting van de Zoon van God.

De Tessalonikers hadden door het geloof het evangelie aangenomen, niet als een woord van mensen, maar als *Gods Woord*, wat het ook *is* (1 Tess. 2:13) Het woord had in hen gewerkt. Vruchten tot verheerlijking van God. Een eerste van die vruchten was de *blijdschap* van de *Heilige Geest* (1:6), en dat terwijl ze veel verdrukking moesten doorstaan. Een tweede vrucht was, dat ze zich volledig van de afgoden hadden afgekeerd; van de leugen hadden ze zich bekeerd tot God. Maar daarmee was het doel nog niet bereikt. Van de kunstig bewerkte afgoden hadden zij hun oog afgewend. Wat bleef hun over? Door het geloof te zien op God, de Onzienlijke. Nu was hun evenwel een heerlijke hoop gegeven. Paulus had hun Christus gepredikt. Maar Christus was niet meer op aarde. Hij was opgenomen in heerlijkheid, na het werk van de verzoening volkomen te hebben verricht. Door het oog van het geloof naar de hemel te richten, konden zij Christus, de Verheerlijkte Heer, aanschouwen. En één ding was hun gepredikt. Paulus had drie sabbatten in hun midden gepredikt (Hand. 17:2), en dat éne hun meegedeeld,

Christus zou terugkomen. Dus ze konden Hem verwachten. Wanneer? Ze wisten het niet! Veel was hun nog onbekend. Maar dat éne was hun niet onbekend gebleven, en dat was hun enige hoop. Paulus leidt hen verder in deze heerlijke waarheid in.

Wat zij van hun ontslapenen te denken hadden wordt hun in de brief, die voor ons ligt, meegedeeld. Hoe het alles gaan zou, ze lezen het nu. Maar ze hadden de bijzonderheden niet nodig om bij de eenvoudige wetenschap, dat hun Heer zou terugkomen, met verlangen het oog naar de hemel te richten. Wat weten wij? *Ons* wordt alles bekend gemaakt, wat met Jezus' komst in betrekking staat. Doen wij als zij? Is hun verlangen ook ons verlangen?

Zijn wij wakend en biddend? Wat moet men zeggen van een Christendom, waarin dat verlangen naar Christus ontbreekt? Het was bij de Tessalonikers niet de eerste opwinding, die zo vaak als een lichte rookwolk verdwijnt! Stel U de tijd, waarin zij leefden, en hun omgeving voor.

Zij werden vervolgd door hun medeburgers, gehaat door de Joden. Hoeveel stond er voor hen op het spel! Alles wat aantrekkelijk is voor deze aarde, moesten ze opgeven; familiebanden konden de vijandschap niet tegenhouden; rijkdom en eer lieten de vervolgingen niet verdwijnen. Nee, indien men in die dagen Christus beleed naar de Schriften, als degene, die zal komen, en zich afwendde van het ijdele heidendom om de levende God te dienen, dan wist men in alle nuchterheid, dat men van dat moment af gehaat werd beide door Jood en heiden. Daar was *kracht* voor nodig; woorden alleen waren geen bolwerk, dat beveiligde tegen de vinnige

boosheid van de vijanden van de Heer. Deze gelovigen hebben volhard. Waarin? Jezus uit de hemelen te verwachten.

Dat bleek uit hun wandel. Daarvan droeg hun hele leven het kenmerk. Het was bekend geworden, niet alleen in Macedonië en in Achaje, maar in elke plaats. En dit is het, wat voor God waarde heeft. Bij woorden moet het niet blijven. Laat ons niet achterblijven bij deze fel vervolgte broeders, wij die leven in een tijd van rust en vrede. Laat ook ons al onze kracht besteden in de dienst van de levende, waarachtige God en laat ons dan niet de hoop van de Christen verloochenen, die is: *'Jezus die ons redt van de komende toorn'*. Dat de Heer ons allen dat geeft!

2. Een rijke vertroosting

'En zó zullen wij altijd met de Heer zijn. Vertrouwt daarom elkaar met deze woorden.' (1 Tess. 4:17, 18).

Wat waren ze verdrietig die Tessalonikers! Er was liefde onder hen. Paulus had gebeden, dat ze overvloedig mochten zijn in liefde ten opzichte van elkaar (1 Tess. 3:12) En die liefde was zichtbaar.

Ze hadden droefheid, want er waren van hun medebroeders ontslapen. Zij waren treurend zoals zij, die *geen hoop* hebben. Wat betreft de ontslapenen waren ze onwetend, en dat was de reden van hun verdriet. De Geest van de Heer zou ze onderwijzen. Paulus komt door de eersten brief aan hen gericht tot hen met de woorden: 'Wij willen u niet dat u onwetend bent, broeders! betreft hen die ontslapen zijn.' Waren ze in angst, of hun broeders behouden waren? Verkeerden ze in een angstige twijfel over de zielen van hun geliefden? Zeker niet. Maar zij, die waren achtergebleven, verwachtten elke dag de komst van de Heer. Als Jezus kwam, dan zou Hij hen opnemen. En de ontslapenen? We weten niet, wat ze gedacht hebben. Misschien, dat deze *later* zouden worden opgewekt. Dat zij, de levend-overgeblevenen zouden *vóórgaan*, voor degenen, die ontslapen waren. Dat zij niet *allemaal tegelijk* het genoeg zouden hebben met de Here Jezus verenigd te worden.

'Nu,' zegt de Apostel, dat 'wij, de levenden die overblijven...de ontslapenen geenzins zullen *vóórgaan*.' Christus is gestorven en opgestaan. Die in Hem geloven, zijn verenigd met Christus tot in eeuwigheid. In de dood en ook in zijn opstanding.

Nu al, wat de ziel betreft. De ziel is levend gemaakt. In de opstanding zal het lichaam worden opgewekt. Nooit is de gelovige van Christus gescheiden. Door geen enkele oorzaak kan er scheiding komen.

Christus komt terug. Dat was de Tessalonikers niet onbekend. Zij verlangden naar Hem. Welnu, zegt Paulus – als Jezus komt, dan brengt God de ontslapenen met Hem. God verenigt de zielen met de lichamen. Dat kan God, en Hij alleen. Hij is de Almachtige. De ontslapenen worden dus bij Jezus gevonden als Hij komt. Zij lijden geen schade. Zij komen niet *na* de levend-overgeblevenen; integendeel, zij worden met Christus verenigd gezien.

En zij, die levend-overblijven bij Jezus' komst? Zij gaan niet door de dood. Christus heeft het geweld van de dood vernietigd. De dood kan zijn macht niet - ook niet een klein beetje! - laten gelden over hen, die van Christus zijn. Wonderbare genade! Nee, zij hoeven niet te sterven. Zij worden *veranderd* bij Zijn komst.

Veranderd, want het sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen, en het vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen (1 Kor. 15:53).

Wat een dag, wat een moment! De ontslapenen worden door God met Jezus, onze Heiland, teruggebracht. Hun zielen worden met hun lichamen verenigd. Geen stofje zal achterblijven. Over geen atoom heeft de dood macht. De doden in Christus zullen eerst opstaan. Zij die levend overgebleven zijn worden veranderd, in een punt van de tijd.

Allen verenigd! De ontslapenen met de levend overgeblevenen bij Jezus' komst.

Wanneer? 'Als de Heer komt met een geroep, met de stem eens aartsengel, als Hij nederdaalt, met de bazuin Gods van de hemel.'

Wáár worden we verenigd? Op deze aarde. Zij, die uit de graven opstaan, en zij die levend overgebleven zijn zullen die gezegende komst zullen beleven.

'Samen met hen in wolken worden opgenomen *de Heer tegemoet in de lucht!* Wat een vreugde! En waartoe verenigd? Om altijd met de Heer te zijn! 'En *zó* zullen wij altijd *met* de Heer zijn.' Met een onsterfelijk, onverderfelijk opstandingslichaam. Dan blijkt, hoe de dood vernietigd is.

Ten slotte: zal het volkomen blijken, als de dood en de Hades in de poel van vuur zullen worden geworpen.

'Wij, de levenden, die *overblijven,*' zegt Paulus. Hij zegt niet: 'die *zullen* overblijven.' Paulus leefde ook dagelijks in de verwachting van komst van de Heer! Wij willen

overkleed worden, 'opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt' (2 Kor. 5:4) Leven wij ook in de verwachting van de komst van de Heer?

Sommigen denken alleen aan de dood. Het is mogelijk, dat wij sterven voor de komst van de Heer. Maar is de dood ons uitzicht? 'Ja,' zegt een gelovige, 'dan gaat mijn ziel naar het paradijs. Ze ervaart dan de hemelse zegen! Anderen zullen volgen. Wij worden verenigd bij de Heer,' enz. Maar dan betekent voor de mensen die zo denken 'kom, Heer Jezus', 'kom, o dood.' De Heer *zelf* zal komen. Indien wij sterven dan is onze ziel behouden. 'Hetzij wij leven, hetzij wij sterven, wij zijn van de Heer.' Onze ziel ervaart ongekende zegen. Onze geest wordt met onze ziel bewaard door God. Maar ook het lichaam wordt door Hem bewaard. 'Geheel *uw geest, en ziel, en lichaam,*' zo lézen wij, 'worden onberispelijk bewaard,' (1 Tess. 5:23). En we zullen in een onverderfelijk lichaam *met* de Heer zijn.

Verliezen we toch de komst van Jezus niet uit het oog. Een enkeling durft beweren, dat die komst een bijzaak is. Men leest het echter onomwonden in de Bijbel, dat het onmogelijk geheel weg te redeneren is.

Zonder de terugkomst van de Heer Jezus voor de zijnen is er geen *hoop*, geen *vertrouwing*, geen *zekerheid*. Zijn komst is onze *rijke vertrouwing*. Daardoor blijft ons oog op de gezegende Persoon van Jezus gericht. Daardoor weten we dat de dood, al is hij voor ons geen 'koning der verschrikking,' toch niet het einde of onze enige hoop is. Daardoor weten we dat de behoudenis van de ziel niet het einde is van Gods oneindige genade, die aan ons is bewezen. Daardoor vergeten we niet, dat er een opstanding uit de doden is. Laten wij deze kostbare waarheid los, dan worden al deze heerlijke dingen uit het oog verloren en we missen de rijke vertrouwing van de Heilige Geest.

3. De Gemeente opgenomen in de hemel vóór de oordelen komen

'Omdat u het woord van Mijn volharding hebt bewaard, zal Ik ook u bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen, om te verzoeken hen die op de aarde wonen' (Openb. 3:10).

In enkele algemene opmerkingen vooraf hebben we gezien, dat de Schrift duidelijk onderscheid maakt tussen de komst van de Heer *vóór* en die *met* de Zijnen. Ook hebben we er al op gewezen, dat de Heer met de Zijnen zal komen om te oordelen. Over die komst van de Heer tot oordeel wordt op verschillende plaatsen in de

Schrift gesproken. De profeten van het Oude Testament wijzen regelmatig op 'de dag van de Heer'. We willen enkele aanhalingen opsommen:

- Zo zegt Judas vers 14 en 15: 'En ook *Henoch*, de zevende van Adam af, heeft van dezen (nl. de goddelozen, zie vers 4, 8, 10, 13) *geprofeteerd*, door te zeggen: Zie, de Heer is gekomen te midden van Zijn heilige tienduizenden, om oordeel uit te oefenen'.
- In Zacharia 14 wordt ons eveneens over Jezus' komst tot oordeel gesproken. We lezen daar: 'Dan zal de HEERE uittrekken en tegen die heidenvolken strijden (...) Op die dag zullen Zijn voeten staan op de Olijfberg (...) Dan zal de HEERE, mijn God, komen: *al de heiligen* met U!' (vs. 1-6).
- En Paulus spreekt over 'die dag' in de tweede brief aan de Tessaloniërs volgende wijze: 'als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen, die het evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen. Zij zullen als straf lijden het eeuwig verderf, [verwijderd] van [het] aangezicht van de Heer en van de heerlijkheid van Zijn sterkte, wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en bewonderd te worden in allen, die hebben geloofd; want ons getuigenis aan u is geloofd geworden' (2 Tess. 1:8-10).

Vele plaatsen zouden nog aangehaald kunnen worden, maar uitvoerig zal, zo de Heer wil, *die dag van de Heer* in een afzonderlijk stuk behandeld worden.

Wanneer nu de Heer met de Zijnen, met zijn Gemeente, komen zal op deze aarde om oordeel uit te oefenen, dan is het duidelijk, dat de Zijnen eerst met de Heer verenigd worden in de hemel om Hem uit de hemel te volgen naar deze aarde, om getuigen te zijn van het rechtvaardig oordeel, dat Hij zal uitvoeren, om daarna deel te nemen aan Zijn heerlijke regering op deze aarde gedurende het duizendjarig rijk. De Gemeente van de Heer Jezus hoeft dus niet door de oordelen heen te gaan, die over deze aarde komen.

Met een enkel woord willen we die oordelen wat nader aanduiden. Allereerst wijzen we dan op de oordelen, die ons beschreven worden in het boek Openbaringen, en wel in de hoofdstukken 6-19.

Deze oordelen komen over deze aarde bij *het openen van de zegelen*, bij *het blazen van de bazuinen* en bij *het uitgieten van de schalen*. Deze oordelen nemen steeds in hevigheid toe, maar ook de goddeloosheid en de hardheid in de harten van hen, die *op de aarde wonen*. Tijdens deze oordelen, die slechts een voorbereiding zijn voor het grote oordeel, dat de Heer Jezus rechtstreeks zal uitvoeren, zijn er heiligen op de aarde. Maar wie zijn die heiligen? Behoren ze tot de Gemeente van Jezus

Christus ? De vraag is niet: Behoren zij Christus toe, of zijn ze behouden? Nee, de vraag is slechts: maken zij deel uit van de Gemeente, die het lichaam van Christus is? Daar willen we in het kort een tweevoudig antwoord op geven. Het eerste antwoord is, dat zij *op de aarde zijn* en dus geen deel uitmaken van de verheerlijkte Gemeente, die al in de hemel is. In hoofdstuk 6 roepen deze heiligen, nadat het vijfde zegel geopend is: 'Tot hoelang, heilige en waarachtige Heerser! oordeelt en wreekt U ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?' En het antwoord luidt, dat 'zij nog een kleine tijd moesten rusten, totdat ook hun medeslaven en hun broeders, die gedood zouden worden, evenals zij, voltallig zouden zijn' (vs. 10-12). In Openbaring 4 en 5 zien wij de Gemeente in de hemel. Zij omringt de troon van God. Rondom de troon van God staan vier en twintig tronen, en op die tronen zitten de heiligen met gouden kronen op hun hoofden, in witte klederen gekleed, de lof zingend van de Schepper, van de almachtige God. Vol aanbidding buigen zij zich neer voor het Lam, de Leeuw uit de stam van Juda en de wortel Davids, en zij zingen: 'Het Lam, dat geslacht is, is waard te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en lof'.

Ten tweede worden die heiligen, die tijdens de oordelen op de aarde zijn, gekenmerkt door hun woorden. Zij roepen de heilige en waarachtige Heerser om wraak over hun vijanden. Zij zijn Joden, die Jehova getrouw blijven tot in de dood toe. Zij willen de antichrist, de 'Mens van de zonde,' de grote tegenstander van Christus, niet aanbidden. Hun dood is kostbaar in de ogen van de Heer (Ps. 116:15). Met de verzegelden uit Openbaring 7 vormen zij dat getrouwe overblijfsel uit Israël, dat in lijdzaamheid wachten moet, tot de 'Zon der Gerechtigheid' en met Hem 'de morgen zonder wolken' aanbreekt (2 Sam. 23:4). Evenwel zij spreken niet de taal van de Gemeente. De Gemeente bidt niet om wraak. Zij is verzameld in de welaangename tijd, de genadetijd. Voor haar was de regel: 'Hebt uw vijanden lief.'

Wat een gezegende wetenschap! De Gemeente is in rust wanneer de bliksems en donderslagen van Gods troon uitgaan. Dat is, als de oordelen verschrikking en ellende brengen over deze zondige aarde. Dan zitten de heiligen op tronen, of als zij zich toch verheffen, dan is het om God en het Lam te prijzen; of om in aanbidding zich neer te werpen. Zij verheerlijken God ook naar aanleiding van Zijn openbaring in het oordeel. 'Wij danken U, Heer, God, de Almachtige, die is en die was, dat U uw grote kracht hebt aangenomen, en uw koningschap hebt aanvaard' (Openb. 11:17). Zo spreken 'de vier en twintig oudsten, die *voor God zitten op hun tronen*' (vs. 16).

Daar in de hemel wacht die Gemeente nog een heerlijke tijd. Zij zal zich klaarmaken en bekleed zijn met klederen van fijn linnen, blinkend en rein. En waarom? De bruiloft van het Lam zal komen. De Gemeente zal de vrouw van het Lam zijn. Zó

wordt ze straks *in de hemel* gezien. Wat zal het voor Christus zijn, dat moment! Met Zijn bloed heeft Hij de Gemeente Zich tot eigendom verworven. Hier beneden is zij onbekend en niet geëerd. Maar zij wordt nu door Hem geleid en bewaard. Christus zal Zijn troon voor een moment verlaten en Zelf zal Hij de Gemeente tot Zich nemen. In de lucht, opgetild uit het gewoel van de wereld, opgenomen van deze zondige aarde, zal zij, de geliefde Bruid van Christus, haar Bruidegom ontmoeten. Daar vindt de vereniging plaats. En daarna - onze ziel springt op van vreugde bij de gedachte er aan -- daarna leidt Christus Zijn Bruid in het *Vaderhuis* binnen. Daar aanbidt zij! Daar bewondert zij de raad en de wegen van God! Daar wacht ze op het uur van het bruiloftsmaal.

Als dat heerlijk moment voorbij is, staat Christus op van Zijn troon; dan wordt de hemel geopend en Hij, die genaamd is Getrouw en Waarachtig, daalt neer, gevolgd door de engelen-legers, die in de hemel zijn. Hij komt dan als Rechter, en verdelgt Zijn tegenstanders met de adem van Zijn mond. Hij voert Israël, het getrouwe overblijfsel, in de ruimte, en dan begint Zijn gezegende regering.

Dan vinden we de heiligen, die geleden hebben en om het getuigenis ter dood gebracht zijn, weer terug. 'En ik zag tronen (...) en ik zag de zielen van hen die om het getuigenis van Jezus en om het woord van God onthoofd waren, en die het beest of zijn beeld niet hadden aanbeden, en niet het merkteken aan hun voorhoofd en aan hun hand ontvangen hadden; en zij werden levend en regeerden met Christus duizend jaren' (Openb. 20:4).

Zo, we hebben een onbelemmerd uitzicht naar de hemel. Er zijn *vele tekenen*, die '*de dag van de Heer*,' de komst van Christus op aarde *tot oordeel* vooraf moeten gaan. Voor de Tessalonikers was het niet nodig, dat hun over die dag geschreven werd. De apostel had hen onderwezen en zegt: 'Maar wat de tijden en de gelegenheden betreft, broeders! hebt u *niet nodig* dat u geschreven wordt.' Wat voor hen van het grootste belang was, evenals ook voor ons, dat was, dat zij het onderscheid in het oog hielden tussen *die dag*, die als een dief de slapende wereld overvallen zal en *de komst van Jezus* voor Zijn Gemeente.

De dag van de Heer komt als een dief in de nacht. Die van deze wereld zijn, slapen de slaap van de zonde en roepen: 'Vrede en veiligheid.' Maar eensklaps licht de dag, en het verderf valt op hen!

Maar wij, die Christus toebehoren, zijn van de dag. We zien op naar de hemel. Jezus zal komen en de Zijnen opnemen. Hij bewaart de Zijnen voor het oordeel. Want wat zal het zijn, wanneer de verzoeking komen zal over degenen, die op de aarde wonen, als de Gemeente in de hemel is! Wat een moment! Geliefde medegelovige, u zult voor dat uur worden bewaard. 'In dit uur niet komen.' Dan bent u in de

hemel, als dat moment aanbreekt. Vergelijk deze uitdrukking met het woord uit Johannes 12:27. Daar vinden we eveneens dat moment genoemd: 'Wat zal ik zeggen? Vader! verlos mij uit dit uur? Maar daarom ben Ik in dit uur gekomen.'

Dierbare Heiland! U was in lijden, ging in de dood! Door U is het, dat Uw Gemeente bewaard wordt uit het uur van verzoeking!

We hoeven dus niet op tekenen te zien om zodoende Jezus' komst te berekenen. Hij kan heden komen. Het uitzicht is onbelemmerd.

Als we nu in een enkel woord samenvatten wat we aangaande de komst van de Heer al op merkten, dan is het dat:

1. de verwachting van Jezus, de Zoon van God, uit de hemelen, het kenmerk is van de gelovige in Christus. Niet naar de dag van de gerichts ziet hij uit. Nee, naar de komst van de Hemelse Bruidegom;
2. elke gelovige in Christus zeker weet, dat allen, die van Christus zijn, ook de ontslapenen, de Heer bij Zijn komst tegemoet gevoerd zullen worden. Daar is dus een ogenblik, dat de gehele Gemeente op aarde voltallig zijn zal;
3. de komst van het Hoofd der Gemeente, van de verheerlijkte Christus, om Zijn Gemeente in de hemel in te voeren, aan de oordelen voor afgaat. Hij bewaart de Zijnen uit het uur van de verzoeking.

Laten wij allemaal naar Hem uitzien. Laat het: 'Kom, Heer Jezus!' elke dag ons gebed zijn.

OudeSporen 2020

